

Arrest

**nr. 124 733 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2014 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 14 maart 2012 dienden verzoekers en I.H., zijnde de echtgenoot van verzoekster en de vader van verzoekers, op basis van de medische problemen van I.H., een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen dienden, op basis van de medische problemen van verzoekster, bij aangetekend schrijven van 15 maart 2012 nogmaals aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoekers en I.H. onontvankelijk worden verklaard. Verzoekers en I.H. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 112 929 van 28 oktober 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 10 juli 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoekers en I.H. onontvankelijk worden verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 januari 2014 een nieuwe beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoekers en I.H. onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 25 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.03.2012 en 15.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[H.I.] [...]

nationaliteit: Libanon

[...]

+ echtgenote: [K.L.] [...]

+ 3 meerderjarige kinderen:

[H.B.] [...]

[H.A.] [...]

[H.A.] [...]

+ 1 minderjarige kind:

[H.M.] [...]

+ meerderjarige neef [...]

[B.M.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aangaande de ingeroepen medische elementen mbt [H.I.] en [K.L.] mbt een aanvraag 9ter (dd.14.03.2012-15.03.2012):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 10.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van

herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat het gezag van gewijsde van een arrest van de Raad werd miskend.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624, RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

1. Verweerster verklaart in toepassing van art. 9ter § 3, 4° Vr.W. de door eerste verzoeker op 15.03.2012 ingediende aanvraag tot machtiging tot onbepaald verblijf onontvankelijk.

Verweerster motiveert haar beslissing onder verwijzing naar de eerder op 15.03.2012 ingediende aanvraag en de hierin aan verweerster medegedeelde medische stukken waaruit volgens verweerster blijkt dat de medische toestand van eerste verzoeker niet kan leiden tot een machtiging tot verblijf wegens medische redenen aangezien de ziekte z[o]gezegd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1 lid Vr.W. (stuk 1).

Verweerster verwijst in dit verband naar het advies van haar arts-adviseur dd. 10.01.2014 (stuk 1, derde bladzijde).

2. Art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 luidt thans als volgt [...]:

'Art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

In de aanvraag dd. 15.03.2012 en gelet het SMG dd. 13.03.2013 wordt evenwel geattesteerd dat de ziekte waaraan eerste verzoeker lijdt : 'scoliose betreft die zo ernstig is dat er kan worden gesproken van een uitermate grote handicap [...] dat haar (van eerste verzoeker) nauwelijks mobiel is, dat zij (eerste verzoeker) dagelijks veel pijn lijdt, dat pijnstilling dient te worden toegekend, dat regelmatige controles vereist zijn, dat een operatie voor deze aandoening overwogen wordt en dat regelmatige controles vereist zijn', zoals ook wordt bevestigd in het arrest van Uw Raad met nummer 112 929 van 28 oktober 2013 in de zaken met rolnummers RvV 133 532 en 135 695/II (stuk 3).

In de thans bestreden beslissing wordt nu voor het eerst geoordeeld dat de scoliose waaraan eerste verzoeker lijdt, volgens verweerster niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals voorzien in art. 9ter § 1 lid Vr.W. (stuk 1, derde bladzijde advies arts-adviseur), quod non.

3. Immers luidt art. 9ter § 1 eerste lid Vr.W. [...]:

'Art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

zodat verweerster enkel wettig zou kunnen besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag 15.03.2012 op basis van art. 9ter § 3, 4° Vr.W. voor zover wordt aangetoond dat de thans ingeroepen aandoening waaraan eerste verzoeker lijdt (de ernstige scoliose) ter ondersteuning van haar aanvraag ofwel geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit ofwel geen onmenselijke of vernederende

behandeling kan uitmaken wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft, in casu LIBANON, quod non.

4. Dat evenwel de arts-adviseur in haar advies van 10.01.2014 (stuk 1, derde bladzijde advies arts-adviseur) louter oordeelt dat deze scoliose waaraan eerste verzoeker lijdt, een 'stabiel gegeven is waarvoor gezien de leeftijd van eerste verzoeker, geen enkele behandeling bestaat', hierbij volledig voorbijgaat aan het gegeven dat in de aanvraag van 15.03.2012 wordt aangegeven dat eerste verzoeker lijdt aan een aandoening die dient omschreven als : 'scoliose betreft die zo ernstig is dat er kan worden gesproken van een uitermate grote handicap [...] dat haar (van eerste verzoeker) nauwelijks mobiel is, dat zij (eerste verzoeker) dagelijks veel pijn lijdt, dat pijnstilling dient te worden toegekend, dat regelmatige controles vereist zijn, dat een operatie voor deze aandoening overwogen wordt en dat regelmatige controles vereist zijn', en dat Uw Raad eerder ook heeft geoordeeld dat verweester 'niet uitgebreid is ingegaan op de gezondheidstoestand van eerste verzoeker (minstens voor wat betreft de scoliose waaraan zij lijdt) noch dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werd onderzocht' (zie het arrest van Uw Raad met nummer 112 929 van 28 oktober 2013 in de zaken met rolnummers RvV 133 532 en 135 695/II - stuk 3).

5. Aangezien in de thans bestreden beslissing door verweester geen enkele (gemotiveerde) uitspraak wordt gedaan over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in LIBANON, minstens niet voor wat de aandoening van scoliose in hoofde van eerste verzoeker betreft, is het duidelijk dat verweester met de thans bestreden beslissing zowel artikel art. 9ter § 3, 4° Vr.W. 15.12.1980 schendt, als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer de schending van het gezag van gewijsde en het rechtzekerheidsbeginsel gelet het arrest van Uw Raad met nummer 112 929 van 28 oktober 2013 in de zaken met rolnummers RvV 133 532 en 135 695/II (stuk 3) voorligt.

Zonder ook maar enige uitspraak te doen over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst en abstractie makend van het feit dat eerste verzoeker dagelijks veel pijn lijdt en haar pijnstilling dient te worden toegekend, dat er regelmatige controles vereist zijn en dat een operatie voor deze aandoening wordt overwogen is het onredelijk van verweester te besluiten dat eerste verzoeker niet lijdt aan een ziekte zoals vermeld in art. 9ter § 1 eerste lid Vr.W., zodat ook het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden, zodat de thans bestreden beslissing in elk geval moet worden vernietigd."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en de adviezen van een ambtenaar-geneesheer van 10 januari 2014, immers vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In de adviezen van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan verzoekers en I.H. werden ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat geen uitspraken worden gedaan omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde vormen van medische zorgverstrekking in Libanon, moet er op worden gewezen dat uit de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer hieromtrent steeds een standpunt dient in te nemen. Uit voormelde wetsbepaling blijkt dat hij dit enkel dient te doen indien het ontbreken van een adequate behandeling voor de aangevoerde medische problematiek aanleiding kan geven tot een

onmenselijke of vernederende behandeling. In casu stelde de controlearts evenwel expliciet dat dit niet het geval is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De Raad stelt vast dat uit de door de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer opgestelde adviezen duidelijk blijkt dat hij een toetsing heeft doorgevoerd aan de verschillende criteria die zijn opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden geduid dat, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk dient te verklaren indien de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer vaststelt dat de door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek *“kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”* Het staat niet ter discussie dat de ambtenaar-geneesheer tot dit besluit is gekomen, zodat verweerder niet anders vermocht dan de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen.

Een schending van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.3. In één van de adviezen van de ambtenaar-geneesheer wordt uitdrukkelijk verwezen naar het door verzoekers aangebrachte standaard medisch getuigschrift dat op 13 maart 2012 werd opgesteld en de hierin vermelde scoliose. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat deze arts is voorbijgegaan aan het feit dat zij aangaven dat verzoekster lijdt aan een verkromming van de rug die zo ernstig is dat er kan worden gesproken van een uitermate grote handicap, dat zij nauwelijks mobiel is, dat pijnstilling dient te worden toegekend, dat regelmatige controles vereist zijn, dat een operatie voor deze aandoening overwogen wordt en dat regelmatige controles vereist zijn.

Er dient ook te worden geduid dat het gegeven dat wordt geattesteerd dat een medisch probleem een verminderde mobiliteit tot gevolg heeft en opvolging en pijnstilling vereist, niet automatisch impliceert dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Nergens blijkt immers dat de vastgestelde scoliose – die verzoekster niet verhinderde verschillende kinderen te krijgen en naar België te reizen – haar zou verhinderen om zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen terug te reizen naar haar land van herkomst en dat indien er al geen pijnstillers of opvolging zouden kunnen worden verkregen in Libanon – hetgeen niet wordt aangetoond – verzoekster hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die dusdanig ernstig is dat van een onmenselijke of vernederende behandeling kan worden gesproken. In het neergelegde standaard medisch getuigschrift wordt ook niet formeel gesteld dat een operatie vereist is, enkel dat deze *“zo nodig te overwegen”* valt. De door verweerder aangestelde arts oordeelde daarenboven dat, gelet op de leeftijd van verzoekster, er geen behandeling meer mogelijk is voor de verkromming van verzoeksters rug en dat het gaat om een stabiel gegeven. In dit verband moet worden toegelicht dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort en het de Raad niet toekomt de medische beoordeling van de ambtenaar-geneesheer op zich te betwisten (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Verzoekers laten verstaan van oordeel te zijn dat de door de arts die verzoekster zelf consulteerde gemaakte appreciatie van haar situatie in ieder geval niet volledig overeenstemt met deze van de door verweerder aangestelde arts. Los van het feit dat niet wordt aangetoond dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer strijdig zijn met deze van de arts die verzoekster consulteerde moet worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer als controlearts hoe dan ook niet is gebonden door de zienswijze van de artsen waarop verzoekster zelf een beroep deed ter onderbouwing van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Een eventueel verschil in visie leidt dan ook niet automatisch tot de conclusie dat een appreciatiefout werd begaan of dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. Door te betogen dat zij niet akkoord gaan met de ambtenaar-geneesheer zijn medische analyse inzake verzoeksters gezondheidstoestand tonen verzoekers in voorliggende zaak dan ook geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zoals reeds gesteld kan verweerder wanneer door de aangestelde controlearts werd vastgesteld dat de door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek kennelijk niet kan worden beschouwd als

ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen verblijfsmachtiging toestaan op grond van voormelde wetsbepaling. Verweerder beschikt dus zelf in casu niet over een appreciatiemarge, wat vereist is om te kunnen besluiten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692).

3.2.4. Nu de bestreden beslissing conform een duidelijke wetsbepaling werd genomen die verzoekers bekend was of behoorde te zijn kan ook niet worden besloten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

3.2.5. In zoverre verzoekers verder nog verwijzen naar het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 28 oktober 2013 met nummer 112 929 moet worden opgemerkt dat in dit arrest werd geduid dat verweerder over het hoofd zag dat verzoekers bij hun nieuwe aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd verwezen naar de bij verzoekster vastgestelde scoliose en deze aandoening in een voorgaande aanvraag niet werd ingeroepen. De Raad oordeelde dat verweerder dan ook op basis van een incorrecte feitenvinding besloot dat verzoekers louter de reeds eerder aangevoerde gezondheidsproblematiek inriepen en toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet om hun nieuwe aanvraag als onontvankelijk af te wijzen. Verweerder heeft, aangezien hij een ambtenaar-geneesheer verzocht om een advies te verlenen omtrent de nieuwe aanvraag van verzoekers om tot een verblijf te worden gemachtigd en deze arts de aangevoerde rugproblemen van verzoekster in aanmerking nam, duidelijk rekening gehouden met het arrest van de Raad. Een miskenning van het gezag van gewijsde van dit arrest kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK